

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jiřiny Roubíčkové a soudců JUDr. Zdeňka Kučery a Mgr. Mileny Vránkové ve veřejném zasedání konaném dne 25.5.2016 projednal odvolání, která proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 18.9.2015, č.j. 6 T 50/2014-1101, podali: 1) obžalovaný [jméno] [příjmení], [datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa], okres [okres], a 2) manželka obžalovaného [jméno] [příjmení], trvale bytem [adresa], okres [okres], a rozhodl o nich

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se k odvolání obžalovaného a jeho manželky [jméno] [příjmení] napadený rozsudek v celém výroku o trestu, způsobu jeho výkonu, trestu peněžitým, trestu zákazu činnosti a ve výroku, kterým zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 12.04.2013 č.j. 1 T 115/2012-530, jakož i všech rozhodnutí navazujících, zrušuje.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu nově rozhodnuto takto:

Obžalovaný

[jméno] [příjmení],

[datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa], okres [okres],

se při nezměněném výroku o vině

odsuzuje

za zločin kráčení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a zločinu kráčení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku, dílem dokonáním, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, ohledně nichž zůstal napadený rozsudek nedotčen a za sbíhající se přečiny neoprávněný zásah do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru

podle § 208 odst. 2 tr. zákoníku, jimiž byl obžalovaný uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 12.04.2013, č.j. 1 T 115/2012-530, jenž právní moci nabyl dne 05.09.2013, podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku za použití ustanovení § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce 3 (tři) roky.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoník, § 84 tr. zákoníku a § 85 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 5 (pět) let za současného vyslovení dohledu.

Podle § 67 odst. 2 písm. a) a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá peněžitý trest v počtu 20 denních sazeb po 2.000 Kč, tedy v celkové výši 40.000 Kč.

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena statutárního orgánu obchodních korporací, a to včetně jejich zastupování na základě plné moci a prokury, na dobu 4 (čtyři) roky.

Tímto rozsudkem se podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku zrušuje výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 12. 4. 2013, č. j. 1 T 115/2012-530, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Táboře byl obžalovaný [jméno] [příjmení] pod bodem 1.a), b) uznán vinným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že společně s odděleně stíhanou [jméno] [jméno] [příjmení], [datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa], jednali tak, že [jméno] [jméno] [příjmení] jako OSVČ, [IČO], se sídlem [adresa], registrovaná jako plátce daně z přidané hodnoty u Finančního úřadu v [obec], jako jediná odpovědná osoba za splnění daňových povinností udělila plnou moc dne [datum] svému otci [jméno] [příjmení], aby ji zastupoval ve všech záležitostech a jednáních před úřady, orgány státní správy a místní samosprávy, na základě této plné moci [jméno] [příjmení]

a) v daňovém přiznání [jméno] [jméno] [příjmení], [IČO], k DPH za zdaňovací období listopad 2010 v úmyslu získat finanční prostředky vykázal nadměrný odpočet ve výši 303.878 Kč, který odůvodnil neoprávněným odpočtem DPH ve výši 370.000 Kč z faktury [číslo] znějící na částku 1.850.000 Kč (bez DPH), kterou mělo vystavit [anonymizována dvě slova], [IČO], se sídlem [adresa], za dodávky dřeva, ačkoli se dodávky dřeva uskutečnily pouze v menším množství, a to pouze v hodnotě 300.000 Kč (včetně DPH 50.000 Kč), avšak k vyplacení nadměrného odpočtu daně správcem daně nedošlo a naopak byla doměřena daň ve výši 66.122 Kč

b) v daňovém přiznání [jméno] [příjmení] k DPH za zdaňovací období prosinec 2010 v úmyslu získat finanční prostředky vykázal nadměrný odpočet ve výši 344.309 Kč, který odůvodnil neoprávněným odpočtem DPH ve výši 400.000 Kč z faktury č. 2010, znějící na částku 2.000.000 Kč (bez DPH), kterou vystavil [jméno] [příjmení] (sám za svou osobu), [adresa], za nájem nemovitosti a pozemků za r. 2010, ačkoli nájem nebyl fakticky realizován, a k úhradě nájmu nikdy nedošlo, přičemž [jméno] [příjmení] pak jako pronajímatel, aby se vyhnul povinnosti částku DPH ve výši 400.000 Kč uhradit, ve svém daňovém přiznání oproti této povinnosti uplatnil další neoprávněný odpočet ve výši 502.425 Kč na základě fiktivních daňových dokladů vystavených společností [právnícká osoba], [IČO], se sídlem [adresa], avšak k vyplacení nadměrného odpočtu daně správcem daně nedošlo a naopak byla doměřena daň ve výši 55.691 Kč

celkem se tak za období listopad a prosinec r. 2010 pokusil vylákat vyplacení nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty v částce 770.000 Kč, a to ke škodě České republiky, zastoupené Finančním ředitelstvím v [obec], [adresa].

Pod bodem 2) napadeného rozsudku dále obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, dílem dokonaným, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že sám jako fyzická osoba podnikající pod jménem [jméno] [příjmení], [IČO], se sídlem [adresa] (od [datum] se sídlem [adresa]), registrovaný jako plátce daně z přidané hodnoty u Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště v [obec]

-) ve 2. – 4. čtvrtletí r. 2012 odebral postupně od společnosti [právníká osoba], [IČO], zboží a služby v celkové hodnotě 7.019.265,28 Kč (faktury [číslo] [číslo] [číslo] [číslo] [číslo] [číslo]), přičemž při realizaci těchto obchodů vystupoval jako příjemce plnění a současně i na straně poskytovatele plnění, a to na základě generální plné moci vystavené mu jednatelem [právníká osoba] – [právníká osoba] [jméno] [příjmení], a za situace, kdy znal nedobrou ekonomickou situaci [právníká osoba] – [právníká osoba], kdy za přijatá plnění nezaplatil, a ačkoli věděl, že za uvedená zdanitelná plnění nebyla přiznána a odvedena [právníká osoba] – [právníká osoba] DPH na výstupu, přesto si nechal vystavit faktury o prodeji tohoto zboží, na jejichž základě následně uplatňoval odpočet DPH na vstupu v daňových přiznáních za 2., 3. a 4. čtvrtletí 2012,

-) do daňového přiznání k DPH za 4. čtvrtletí r. 2012 neuvedl plnění v částce 400.000 Kč představující nájemné za druhé pololetí r. 2012 ze smlouvy o nájmu uzavřené dne [datum] se [právníká osoba] s.r.o., [IČO], již na základě této nájemní smlouvy pronajal část nemovitostí pily v [obec], přesto, že dle znění nájemní smlouvy se u tohoto dílčího plnění za datum uskutečnění zdanitelného plnění považuje 31. 12. 2012, a proto byl povinen daň ve výši 80.000 Kč z tohoto plnění přiznat v daňovém přiznání k DPH za 4. čtvrtletí r. 2012, což neučinil, konkrétně tak v daňovém přiznání k DPH

-) za 2. čtvrtletí r. 2012 neoprávněně nárokoval nadměrný odpočet ve výši 407.662 Kč,

-) za 3. čtvrtletí r. 2012 neoprávněně nárokoval nadměrný odpočet ve výši 262.527 Kč a neuhradil skutečnou daňovou povinnost ve výši 153.127 Kč,

-) za 4. čtvrtletí r. 2012 neoprávněně nárokoval nadměrný odpočet ve výši 32.201 Kč a neuhradil skutečnou daňovou povinnost ve výši 394.360 Kč,

avšak k vyplacení nadměrného odpočtu daně správcem daně nedošlo,

čímž zkrátil svou daňovou povinnost a pokusil se vylákat výhodu na dani z přidané hodnoty v celkové částce 1.249.877 Kč, a to ke škodě České republiky, zastoupené Finančním ředitelstvím [obec], se sídlem [adresa].

Za shora označené zločiny a sbíhající se přečiny neoprávněně zásah do práva k domu, bytu nebo nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 tr. zákoníku, jimiž byl obžalovaný uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 12.4.2013, č.j. 1 T 115/2012-530, jenž právní moci nabyl dne 5.9.2013, byl odsouzen podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku za použití ust. § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce 4 roky nepodmíněně, pro jehož výkon byl zařazen podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 2 písm. a), a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest v počtu 20 denních sazeb po 2.000 Kč, tedy v celkové výši 40.000 Kč. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena statutárního orgánu obchodních korporací, a to včetně jejich zastupování na základě plné moci a prokury, na dobu 4 roky. Napadeným rozsudkem zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 12.4.2013, č.j. 1 T 115/2012-530, jakož i všechna další rozhodnutí na

tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť ihned po jeho vyhlášení proti němu podal obžalovaný [jméno] [příjmení] odvolání, které směřuje proti všem jeho výrokům. V zákonné lhůtě pak napadla rozsudek odvoláním i manželka obžalovaného – p. [jméno] [příjmení].

Odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] směřuje do všech výroků napadeného rozsudku. Odvoláním namítána i procesní pochybení soudu I. stupně. Dle obžalovaného byl rozsudek vyhlášen za situace, kdy nebyla dodržena všechna procesní práva obžalovaného upravující v rámci hlavního líčení jeho právo na obhajobu. Zejména za situace, kdy u posledního hlavního líčení nebyl obžalovaný ze zdravotních důvodů schopen plnohodnotné účasti, z hlavního líčení se omluvil a žádal o jeho odročení na jiný termín. Přesto bylo i přes doloženou neschopenku od lékaře hlavní líčení konáno, po závěrečných řečech obžaloby a obhajoby nebyl obžalovaný schopen se sám závěrem vyjádřit a nakonec mu nebylo uděleno poslední slovo (zde musela obhajoba požádat o opravu protokolu z hlavního líčení, kde tyto skutečnosti nejsou pravdivě zachyceny). Soudu I. stupně vytýkáno, že v průběhu hlavních líčení poměrně jasně dával najevo svou averzi k obžalovanému, rozsudek měl předem připravený, na rozsáhlý závěrečný návrh obhajoby vůbec nerefletoval, vyhlásil rozsudek po krátké přestávce, aniž by se s argumenty obhajoby jakkoli vypořádal. Ani písemné vyhotovení rozsudku nereaguje uceleně a konkrétně na obhajobu obžalovaného, na důkazy svědčící v jeho prospěch a především, ač je deklarován opak, soud přenáší důkazní břemeno na obžalovaného, aniž by respektoval pravidlo, že vinu prokazuje obžaloba, potažmo soud a aniž by respektoval, že důkazní břemeno v rámci daňových řízení nelze bez dalšího aplikovat stejně v řízení trestním. Soudu I. stupně dále vytýkáno, že byť obžalovaný předkládal řadu důkazů, či se soudu dotazovali, zda mají zajistit zpracování znaleckého posudku na stanovení obvyklé ceny nájmu nemovitostí v areálu pily v [obec], soud buď tyto důkazy neprovedl, nebo jím bylo sděleno, že to není potřeba. Dle obžalovaného se soud příliš nenamáhal vyvracet jeho tvrzení a prokazovat skutkovou verzi, kterou přinesla obžaloba. U svědků, kteří byť rámcově, nebo v některých bodech podpořili to, co na svou obhajobu obžalovaný uváděl a dokládal i dalšími důkazy, soud buď vůbec nezaregistroval a v odůvodnění rozsudku nevedl, případně označil výpovědi svědků za nepřesvědčivé, nevěrohodné, nebo bez důkazního významu. Tedy vedle porušení práva obžalovaného na obhajobu ze strany soudu, pak tento nevyhodnotil důkazy v intencích ust. § 2 odst. 5 a 6 tr. řádu, podstatné skutečnosti, které z důkazů vyplynuly, buď zcela ignoroval, nebo jejich význam interpretoval v rozporu se skutečností a v mnohých případech, kdy se nabízelo více skutkových verzí, přiklonil se vždy v rozporu se zásadou *in dubio pro reo* k verzi pro obžalovaného nejméně příznivé. Vedle zcela zjevného nezákonného přenesení důkazního břemene na obžalovaného (které není možné nejen v daňových věcech, ale ve všech věcech trestních), bezbřehé důvěře v závěry finančního úřadu, kde se obžalovaný skutečně nijak kvalifikovaně nebránil a v rámci daňových řízení nedostatečně prokazoval, že se pak jedná o další zjevné vady rozsudku. Úvahy soudu v rámci rozsudku jsou tendenční, mezerovité a nepřesvědčivé. V několika případech soud dokonce uvedl skutečnosti, které vůbec nejsou v souladu s provedenými důkazy, mnohdy jen obecně uvádí, proč je obžalovaný nevěrohodný. Napadený rozsudek je tedy i po formální stránce velmi obtížně přezkoumatelný. Z pohledu obžalovaného pochybení nastalo i při hmotně právním posouzení skutků a při ukládání zjevně nepřiměřených a přísných trestů. Úvahy o nesprávnosti uložených trestů jsou činěny pouze z opatrnosti, obžalovaný trvá na své nevině.

V dalších pasážích opravného prostředku se obžalovaný velmi podrobně vyjadřuje k obsahu dvou obžalob Okresního státního zastupitelství v Táboře pod [číslo jednací], [anonymizováno] [číslo], které byly na obžalovaného [jméno] [příjmení] u Okresního soudu v Táboře podány, dále obžalovaný obšírně rozebírá jednotlivé důkazní prostředky, které byly k podaným obžalobám zajištěny a před soudem provedeny, neztotožňuje se s hodnotícím postupem soudu I. stupně a připomíná, že nelze bez dalšího převzít výsledky daňového řízení do řízení trestního a tvrdit, že

daňový subjekt, pokud dle názoru správce daně neprokázal nárokovat plnění, skutečně jednal v úmyslu zkrátit daň a skutečně tuto neoprávněně zkrátit, či se o to pokusil. Obžalovaný po rozboru důkazní situace z jeho vlastního pohledu tvrdí, že v podstatě ohledně obou podaných žalob lze připustit, že výsledky daňových řízení nejsou pro něho příznivé, avšak samy o sobě neprokazují, že by jednal v úmyslu zkrátit daň, a že by se podílel na nějakém fiktivním obchodování o výrobě fiktivních daňových dokladů za plnění, která neproběhla (ať už jde o plnění účtovaná jemu nebo jím zastupovaným subjektům, nebo za plnění, která takto dokládala on). Pokud jde o výpovědi pracovníků finančního úřadu, ty lze v zásadě shrnout tak, že pokud měl správce daně o něčem pochybnosti a rozhodl se v řádném termínu nevyplatit DPH, pak zahájil daňovou kontrolu, v jejím rámci zpochybnil předložené daňové doklady a jimi dokládaná plnění a žádal po obžalovaném, aby všechno zpětně prokázal, což se mu v daňovém řízení z pohledu správce daně nepodařilo. Podle názoru obhajoby doplatil obžalovaný na to, že leckteré smlouvy nebo dodatky k nim neměl koncipovány profesionálním právníkem, tyto jsou psány laicky, nekvalitně. Rovněž tak obžalovaný měl využít služby dobrého advokáta se specializací na daňovou problematiku a měl důsledně ve všech daňových řízeních a v rámci daňových kontrol pečlivě prokazovat zpochybněná plnění, měl využít všech zákonných opravných prostředků a mohl tak docílit zcela jiných výsledků těchto řízení a kontrol. Zpětně to je s ohledem na uplynutí procesních lhůt a aktuální nedostupnost mnoha potřebných důkazů nemožné. Nepříznivý výsledek pak obžalovanému uškodil nejen v tom směru, že proti němu je vedeno trestní řízení, a že byl dokonce vazebně zajištěn, ale mimo jiné i v tom, že zcela prokazatelně odvedl státu DPH ve výši minimálně 400.000 Kč nedůvodně a tuto škodu mu dnes již nikdo neuhradí. Stejně tak nemůže být k tíži obžalovanému to, že jednal za více subjektů, a to zejména s ohledem na velmi zásadní rodinné a zdravotní komplikace jeho dcery [jméno] [příjmení], jejíž podnikání, ať již jde o fyzickou osobu nebo s.r.o. si vzal na starost. Jak se ukázalo, v zásadě všechna plnění, která byla zkoumána v rámci trestního řízení, byla buď co do své existence prokázána, nebo minimálně nebyla vyvrácena. Žádný svědek nebyl konkrétně schopen přímo vyvrátit to které plnění nebo tu kterou účetní operaci, která byla v tomto řízení řešena, vlastně spíše naopak. Pravdou zůstává, že i finanční situace obžalovaného a jeho dcery se zhoršila s ohledem na obecně známý propad trhu a krize po roce 2010 způsobené obecně hospodářskou krizí, speciálně i v oblasti obchodu se dřevem zásadní monopolizací ze strany Lesů ČR a rozsáhlého vývozu dřeva z ČR do zahraničí bez toho, aby bylo zpracováno v České republice. To pak vedlo i k prodeji [právníká osoba] – [právníká osoba] a k orientaci obžalovaného a jeho dcery na podnikání v jiném oboru (multifunkční zařízení na [anonymizována dvě slova]).

Jakkoli obhajoba chápe, že soud či obžaloba nemusí mít obžalovaného [jméno] [příjmení] zrovna v oblibě, s ohledem na způsob jeho vystupování, stejně jako jej evidentně neměli v oblibě ani pracovníci finančního úřadu, pak je nutno se však oprostít od toho, jak se kdo jeví, zda mu lze nebo nelze věřit. V tomto případě totiž obžaloba nejenže nevyvrátila obhajobu obžalovaného, ale dokonce ani neprokázala nic z toho, co je v obou obžalobách tvrzeno. Obžalovaný zdůrazňuje, že všichni svědci, kteří byli podrobně seznámeni s fungováním pily v [obec], jejím provozem a účetnictvím, prokázali pravdivost tvrzení obžalovaného. Ten navíc ještě v rámci dokazování před soudem předložil mnoho listinných důkazů, které rovněž jeho obhajobu potvrzují. Závěry obžaloby jsou proto vnímány jako jednostranné a v podstatě jen ilustrují celkový přístup Policie ČR, OSZ v Táboře vůči obžalovanému. Veškerá obžalovaným podávaná trestní oznámení byla založena bez dalšího opatření. V této souvislosti má obžalovaný značné výhrady k práci a postupům Policie ČR a taktéž i dozorující státní zástupkyně OSZ v [obec].

Vše, co bylo k podaným obžalobám uvedeno, se pak týká i rozsudku soudu I. stupně, který skutky z obžalob jen s drobnou kosmetickou úpravou převzal a popis skutku tak i co do formálního vymezení trpí vadami. Obdobně se to týká i skutkových závěrů a zjištění soudu, který v podstatě nic dalšího nepřinesl. S ohledem na vše v odvolání řečené proto obžalovaný [jméno] [příjmení] navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c),

d), e) tr. řádu a buď věc vrátil soudu I. stupně podle § 259 odst. 1 tr. řádu, případně aby podle ust. § 259 odst. 3 tr. řádu sám ve věci rozhodl, a to tak, že obžalovaný bude zproštěn obžaloby ve smyslu ust. § 226 písm. a) tr. řádu.

V doplňku svého odvolání obžalovaný reaguje na některá tvrzení a závěry soudu prvního stupně obsažená v odůvodnění části napadeného rozsudku.

Jak sám soud ve svém rozhodnutí uvádí, reagoval na závěrečný návrh obhajoby v podstatě jen v tom směru, že u skutku pod bodem 1.b) uvedl, že v daňovém přiznání [jméno] [příjmení] k DPH za zdaňovací období 2010 upřesnil oproti obžalobě skutek tak, že identifikoval předmětné daňové přiznání jako daňové přiznání [jméno] [příjmení], avšak učinil tak nesprávně, neboť se jednalo o daňové přiznání [jméno] [jméno] [příjmení]. Již to je důvodem pro zrušení rozsudku a učinění nápravy. Pokud jde o skutek pod bodem 2), obžalovaný uvádí, že za druhý kvartál roku 2012 uplatnil nárok na odpočet až v roce 2013 až, když bylo plnění přefakturováno na základě daňového dokladu, dříve tak učiněno být nemohlo, v popisu skutku pak není navíc ani uvedeno správně, jaký odpočet byl nárokován, když šlo ve skutečnosti o částku 411.850 Kč, z čehož skutečně odvedené DPH je 400.000 Kč, přičemž soudem uvedená částka 407.662 Kč není skutečná daňová povinnost. U odpočtu za čtvrté čtvrtletí 2012 pak bylo odvedeno na DPH 84.000 Kč (z částky 400.000 Kč), když zde pracovnice finančního úřadu nevěděly o podkladech z daňové kontroly z finančního úřadu v [obec] týkajícího se fyzické osoby [jméno] [příjmení] a nevěděli, že tato daň je uhrazená. K tomu obžalovaný navrhoval výslech svědkyně [příjmení], který ale soudem proveden nebyl. Pokud jde o čtvrtý kvartál roku 2012, zde jsou v podkladech finančního úřadu špatná čísla faktur za prosinec 2012, když expedice dřeva skončila [datum]. K tomu viz daňová evidence skladové evidence zásob. Tudíž nemohlo jít o faktury do zahraničí, ale o skladové zásoby zkontrolované navíc ze strany finančního úřadu, jak dokládají i protokoly z daňových kontrol.

Obžalovaný následně upozorňuje na to, jakým způsobem soud hodnotil jak jeho výpověď, tak výpovědi svědků, důkazy listinné povahy. Poukazuje na to, jakým způsobem soud tyto důkazní prostředky vyhodnocuje k jeho tíži, ačkoliv pro to nemá oporu. Obžalovaným soudu prvního stupně vytýkáno, jakým způsobem hodnotil jeho podnikání, jakým způsobem přistupuje k předloženým důkazům listinné povahy, které označuje následně za nadbytečné. Obžalovaný nesouhlasí s dedukcemi a úvahami soudu, které zanesl do odůvodňující části napadeného rozsudku. Obžalovaným dále soudu I. stupně vytýkáno, že bez dalšího odmítl důkazní prostředky, které navrhoval a to k prokázání svých tvrzení, např. vypracování znaleckého posudku na stanovení obvyklé ceny nájmu nemovitostí v areálu pily v [obec]. Obžalovaný má výhrady taktéž k tvrzení soudu prvního stupně, že jednání jeho dcery [jméno] [příjmení] soud hodnotí jako pomoc v trestné činnosti obžalovaného [příjmení]. S tímto obžalovaný nesouhlasí z toho důvodu, že podnikání dcery zajišťoval v důsledku jejích problémů a jejího pobytu v zahraničí v naprosto převážné míře on sám, přičemž sám se dle svého přesvědčení žádného úmyslného trestného činu nedopustil, a pokud by přesto soud na tomto závěru setrval, nelze u [jméno] [příjmení] spatřovat naplnění účastenství ani ve formě pomoci.

Obžalovaný vznáší výhrady k zamítnutí návrhů na doplnění dokazování. Konkrétně požadavek na výslech svědků [příjmení], [příjmení] a [příjmení]. V této souvislosti obžalovaný navrhl, pokusit se tyto svědky vyslechnout alespoň v rámci odvolacího řízení, když na jejich osobním výslechu i nadále trváno.

Pokud jde o zdůvodnění právního hodnocení soudem prvního stupně, s tím se ani s ohledem na nedostatky v rámci skutkových zjištění nelze ztotožnit. Ztotožnit se pak nelze ani s nepřiměřeně přísnými ukládanými tresty, zejména nepodmíněným trestem odnětí svobody, kdy soud svůj osobní negativní vztah k obžalovanému nedokázal objektivně vstřebat, ačkoliv jako autorita se s ním vypořádat měl zcela jinak, než je naprosté pohanění osoby obžalovaného a konstatování, že

u něj jsou dány samé přitěžující okolnosti (s výjimkou jeho předchozí dosavadní bezúhonnosti, kterou soud popřít nemohl, protože to dle popisu rejstříku trestů skutečně nelze).

Odvolání manželky obžalovaného [jméno] [příjmení] p. [jméno] [příjmení] podle svého obsahu směřuje do všech jeho výroků.

Veřejné zasedání nařízené odvolacím soudem na 11.2.2016 a 25.5.2016 konáno za splnění všech procesních podmínek v nepřítomnosti obžalovaného [jméno] [příjmení]. Veřejného zasedání se nezúčastnila ani odvolatelka [jméno] [příjmení], byť byla včas a řádně k odvolacímu řízení předvolána. Poté, co v jeho úvodu předsedkyně senátu podala zprávu o stavu věci a konstatovala napadený rozsudek, čteno odvolání manželky obžalovaného [jméno] [příjmení] – p. [jméno] [příjmení] na čl. 1138. Obhájce obžalovaného přednesl podané odvolání v plné shodě s jeho písemným vyhotovením, tak jak toto založeno v trestním spise. Rozebral podrobně stěžejní odvolací důvody, zabýval se i procesní stránkou řízení přípravného a řízení před soudem I. stupně. Připomněl, že již v podané obžalobě byly popisy skutků provedeny způsobem, který neodpovídá zákonu, skutky nebyly dostatečně přesně konkretizovány a nesplňují formální náležitosti, které mají mít v případě tak závažného úkonu, či opatření, kterým je trestní stíhání obžalovaného. Obhájce následně podrobil rozboru důkazy, které v řízení před soudem provedeny, konstatoval, že z nich po řádném hodnocení vyplývají odlišné závěry, než ke kterým dospěl soud I. stupně. Obhájce upozornil, že procesní soud k žádosti obžalovaného neprovedl celou řadu důkazních prostředků, které byly pro objektivní posouzení v dané trestní věci důležité. Vytýkáno soudu, že nezvládl řízení, nezvládl svou úlohu, nedokázal se vypořádat s důkazy a neopatrily takové důkazy, které by mu umožnily rozhodnout tak, jak rozhodl. Pokud takové důkazy nedokázal zajistit, nemohl ve věci rozhodnout jinak, než zprošťujícím výrokem. Z pohledu obhajoby procesní soud hodnotil důkazy v rozporu s jejich obsahem, tvrzeno, že soud nedokázal objektivně zjistit skutkový stav věci a jeho rozhodnutí o vině obžalovaného je minimálně předčasné. Soud dle obhajoby nerespektoval zásady trestního řízení, nehodnotil důkazy, neprováděl jejich hodnocení v souladu s ust. § 2 odst. 5, 6 tr. řádu a nezjistil si věc v takovém rozsahu, aby skutečně mohl rozhodnout o vině obžalovaného. Vrcholem všeho je i trest, který je dle názoru obhajoby nepřiměřeně přísný a který je projevem averze soudu k obžalovanému. Obžalovaný může být nesympatický člověk, může být vnímán kontroverzně, ale to neznamená, že toto vše se musí promítat do trestu.

K výslovnému dotazu předsedkyně senátu obhájce obžalovaného setrval na žádosti o výslech svědkyně [příjmení] - pracovnice finančního úřadu, na osobním slyšení svědků [příjmení], [příjmení] a [příjmení]. Obhájce obžalovaného navrhl, aby jím tyto označené důkazní prostředky byly provedeny v rámci veřejného zasedání, pokud se tomu tak nestane, mohou být provedeny případně soudem I. stupně. Následně obhájce obžalovaného předložil odvolacímu soudu stejnopis notářského zápisu sepsaný Mgr. Hanou Kapicovou – Kohoutkovou, notářkou ve [obec] na základě žádosti [jméno] [příjmení]. Soudu předána zvuková nahrávka [jméno] [příjmení] (potvrzující výpověď [jméno] [příjmení]), ze které by měla vyplývat kompromitace dcery obžalovaného. Obhájce obžalovaného požádal, aby tento záznam byl přehrán v rámci soudního jednání, požádal dále o dovyslechnutí stěžejních svědků [příjmení] a [příjmení].

Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v [obec] – pobočka v Táboře označila skutkové i právní závěry soudu I. stupně za zcela odpovídající důkazní situaci, jde o dostatečně prokázaný daňový delikt s tím, že nalézací soud důkazy, které ve věci provedl, hodnotil nikoliv v rozporu, ale v souladu s ust. § 2 odst. 5,6 tr. řádu. Státní zástupkyně neučinila ve věci dalších návrhů na doplnění dokazování. Ohledně důkazních návrhů, které předložila obhajoba, státní zástupkyně zmínila, že jde o dokazování nad rámec požadavků zákona s tím, že ponechává na zvážení odvolacího soudu, jakým způsobem k těmto návrhům přistoupí. Z pohledu státního zastupitelství bylo dokazování provedeno v zákonném rámci, který umožnil vyhodnocení skutkových i právních závěrů, které procesní soud ve věci učinil, k čemuž měl dostatečnou důkazní materii. Pokud se týká uloženého trestu, projevila státní zástupkyně souhlas s tvrzením

obhájce obžalovaného, že jde o trest přísný, který však nebyl soudem uložen jakkoli mimo rámeček zákona. Jedná se o trest, který koncipován jako trest souhrnný, kdy základní sazba činí 2-8 let. Ze strany soudu byla hodnocena dostatečně osoba obžalovaného, charakter trestné činnosti, její rozsah, délka páchání trestné činnosti. Státní zástupkyně proto navrhla, aby odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] a jeho manželky [jméno] [příjmení] byla podle § 256 tr. řádu jako nedůvodná zamítnuta.

Následně předsedkyní senátu předloženy stranám řízení veškeré listinné důkazy, které obžalovaný předal soudu s druhou částí svého odvolání, které tvoří trvalou součást trestního spisu (samostatná hnědá obálka – obsahující znalecký posudek na stanovení ceny nájmu nemovitostí v areálu pily v [obec], evidence pro daňové účely, faktury, daňová přiznání, notářské zápisy, smlouvy, rozhodnutí, stvrzenky, výdajové pokladní doklady a další listiny) a dále důkazy nové, které byly obhájcem obžalovaného předloženy až v rámci veřejného zasedání. Obhájce obžalovaného ani státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře nepožádali o přečtení soudem předložených listin, shodně uvedli, že jim postačí nahlédnutí do těchto listin. Následně z iniciativy odvolacího soudu konstatován jako listinný důkaz opis rejstříku trestů obžalovaného, z něhož se podává, že obžalovaný byl v minulosti jedenkrát soudně postihnut. Ze spisu Okresního soudu v Táboře sp.zn. 1 T 115/2012 čteny zásadní rozhodnutí soudu v této věci, trestní příkaz, rozsudek i usnesení odvolacího soudu, dále záznam o složení peněžitého trestu ve výši 40.000 Kč.

Ve veřejném zasedání konaném dne [datum] při neúčasti obžalovaného a jeho manželky – odvolatelky [jméno] [příjmení] v souladu s ust. § 213 odst. 1 tr. řádu stranám řízení po jejich vysloveném souhlasu předloženy k nahlédnutí návrhy na doplnění dokazování, text přípisu, který zaslán obhájcem obžalovaného a samotné listiny, které obsaženy na č.l. 1215-1227 trestního spisu, konkrétně: postoupení spisového materiálu dle věcné příslušnosti na č.l. 1215-1216, protokol o zvláštním přezkumném jednání na č.l. 1217, seznam přihlášených pohledávek č.l. 1218, seznam platných věřitelů č.l. 1219, usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20.5.2015, č.j. [insolvenční spisová značka] č.l. 1220-1221, přihláška pohledávky na č.l. 1222-1227, přepis zvukové nahrávky rozhovoru mezi obžalovaný a [jméno] [příjmení] na č.l. 1202-1207 trestního spisu. V souladu s ust. § 213 odst. 1 tr. řádu čten odvolacím soudem zcela aktuální opis rejstříku trestů obžalovaného, z něho konstatováno jeho odsouzení ve věci Okresního soudu v Táboře sp.zn. 1 T 115/2012, protokol o hlavním líčení ze dne 24.5.2016 (věc OS Tábor sp.zn. 6 T 152/2015), dopis adresovaný [jméno] [příjmení] [jméno] úřadu v [obec] – paní [příjmení], docházkové listy (počet listů 5 rozměru A4), evidence pro daňové účely (3 listy rozměru A4).

Pokud jde o doplňující výslechy svědků [příjmení] a [příjmení], na tomto důkazním návrhu obhájce obžalovaného z opatrnosti setrval. Po tiché poradě senátu bez přerušení jednání předsedkyní senátu konstatováno, že rozhodnutí o těchto důkazních návrzích, případně přehrání zvukové nahrávky [jméno] [příjmení] si senátu krajského soudu vyčleňuje do své závěrečné porady. Dokazování prohlášení předsedkyní senátu za skončené.

Obhájce obžalovaného v rámci svého konečného návrhu uvedl, že k novým důkazům, které byly v mezidobí do trestního spisu dodány a byly provedeny, doplňuje, že dle jeho názoru nejde o nové převratné důkazy, nicméně zapadají do těch, které byly uváděny, zejména ve vztahu k vytýkanému realizovanému nájemnému. Pokud jde o tabulky v evidenci faktur k odpočtům DPH u skutku 2) obhájce zmínil, že to rovněž přináší další pochybnosti o správnosti napadeného rozsudku. Dle jeho názoru z provedených důkazů a tvrzení obžalovaného vyplývá, že rozsudek soudu I. stupně skutečně není správně pojatý, jsou v něm určité nelogické úvahy, domněnky, které nebyly přímo prokázány a celkové závěry stojí na mezerovitém a neúplném dokazování. Pokud by mělo být rozhodováno o vině obžalovaného [jméno] [příjmení] tímto způsobem, je to nepřijatelné. Obhájce obžalovaného tedy navrhl, aby odvolací soud buď po doplněném dokazování obžalovaného [jméno] [příjmení] zprostil obžaloby v plném rozsahu nebo případně, aby byla věc zrušena a vrácena soudu I. stupně k doplnění dokazování a novému rozhodnutí.

Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře odkázala na svůj přednes včetně konečného návrhu tak, jak jí bylo učiněno ve veřejném zasedání dne 12.2.2016. Navrhla, aby odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] a jeho manželky p. [jméno] [příjmení] byla jako nedůvodná zamítnuta.

Krajský soud jako soud odvolací z podnětu obou podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti kterým mohli obžalovaný a jeho manželka [jméno] [příjmení] podat odvolání. Přezkoumal také správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo. Přihlédl také k tomu, zda řízení nebo rozsudek netrpí vadami, které podanými odvoláními nebyly vytykány. Učinil poté následující zjištění a závěry.

Lze konstatovat, že řízení napadenému rozsudku předcházející lze považovat za bezchybné, pokud jde o práva obžalovaného [jméno] [příjmení] na obhajobu. Zjištěno bylo, že v potřebné míře byla respektována ustanovení trestního řádu, jimiž se toto právo zajišťuje. Obžalovaný [jméno] [příjmení] byl osobně přítomen hlavnímu líčení, které konáno u Okresního soudu v Táboře dne 18.9.2015, v rámci něhož byl vyhlášen napadený rozsudek. Z protokolu o tomto hlavním líčení se podává, že obžalovaný soudu sdělil, že je momentálně v pracovní neschopnosti, dne 25.9.2015 má jít na kontrolu k lékaři, kde se rozhodne, co bude dál, jestli půjde do nemocnice. Upozornil taktéž soud, že zdravotní problémy se u něho objevují každý rok, pracovní neschopnost není z jeho strany účelová. Následně soudu předložil samotný doklad o pracovní neschopnosti, z něhož byla pořízena kopie a tato založena do trestního spisu pod č.l. 1067. Z protokolu o hlavním líčení ze dne 18.9.2015 se nikterak nepodává, že by obžalovaný [jméno] [příjmení] požádal výslovně soud o odročení hlavního líčení, právě v důsledku jeho pracovní neschopnosti a jím sdělovaných zdravotních problémů. Po provedení některých důkazních prostředků a odmítnutí dalších návrhů na doplnění dokazování soud po závěrečném vyjádření jak obhájce obžalovaného, tak státní zástupkyně vyhlásil ve věci rozsudek, který se stal předmětem odvolacího řízení. Není tedy pravdou to, co tvrzeno v odvolání obžalovaného, tedy, že byl zkrácen na svém zákonném právu na obhajobu, tedy konkrétně, že se z hlavního líčení dne 18.9.2015 omluvil a žádal o jeho odročení na jiný termín. Protokol o hlavním líčení totiž neobsahuje ani žádnou reakci obžalovaného, či jeho obhájce na postup zvolený soudem, nikterak nebylo upozorňováno na to, že obžalovaný není opravdu schopen ze zdravotních důvodů celé hlavní líčení, které započalo v 08:30 hodin a zakončeno bylo v 11:07 hodin absolvovat. Odmítána tedy ze strany odvolacího soudu výše zmíněná námitka procesního charakteru, stejně tak i argumentace obhajoby, která se vztahuje k vyhlášení rozsudku po krátké přestávce, aniž by se údajně soud náležitě a dostatečně vypořádal s argumentací, která byla rozvedena v rozsáhlém závěrečném návrhu obžalovaného. Odvolací soud neshledal žádné pádné důvody, které by svědčily pro zásadní porušení práva obžalovaného na obhajobu, jak namítáno k procesním záležitostem v úvodu opravného prostředku obžalovaného.

Odvolací soud si dovoluje tvrdit, že již v řízení přípravném byla zákonnou formou shromážděna převážná většina reálně dostupných pro věc podstatných důkazů a byl tak získán podklad pro pozdější zákonné rozhodnutí o vině obžalovaného [jméno] [příjmení]. Procesní soud se rovněž v nařízeném hlavním líčení předmětnou trestní věcí obžalovaného pečlivě zabýval, samotné dokazování před soudem prvního stupně bylo provedeno zcela zákonným způsobem právě v rámci hlavního líčení, které bylo ovládáno zásadou ústnosti a bezprostřednosti, tedy přesně tak, jak konkretizováno v ustanovení § 2 odst. 11, 12 tr. řádu. Již procesní soud měl k dispozici širokou důkazní materií, tedy důkazy, které mohly k objasnění žalované trestné činnosti přispět. Procesní soud celou škálu důkazů řádně vyhodnotil, jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu. Zcela logicky a nanejvýš přesvědčivě dospěl k závěru, že jednání obžalovaného [jméno] [příjmení], které konkretizováno pod bodem 1.a), b) napadeného rozsudku vykazuje všechny zákonem předpokládané znaky zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a pod bodem 2) i zločinu zkrácení daně, poplatku a

podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Lze tedy tvrdit, že pokud po řádně provedeném dokazování procesní soud dospěl k závěru, že skutky se staly tak, jak jsou popsány ve výroku rozsudku, má takový závěr v provedeném dokazování plnou oporu a nevzbuzuje žádných pochyb. S ohledem na rozsah, strukturalizaci a především kvalitu odůvodňující části napadeného rozsudku je zcela zřejmé, že soud vyspecifikoval veškeré důkazní prostředky, které k uznání viny obžalovaného přispěly, výstižným a zcela naprosto vyčerpávajícím způsobem následně vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané a především jasně a konkrétně označil důkazy, o které své rozhodnutí opírá. V samostatné pasáži pak vysvětluje procesní soud, z jakého důvodu zamítl důkazní návrhy, na jejichž provedení obžalovaný setrval. Procesní soud pak výslovně reagoval i na obhajobu zvolenou obžalovaným a v potřebném rozsahu vysvětlil, proč tato byla opodstatněně odmítnuta. Odvolací soud je toho názoru, že již vyhodnocení velkého počtu důkazů ze strany soudu nalézacího je logické a značně přesvědčivé, pochybnosti nikterak nevzbuzující. Procesní soud dále v samostatném oddíle odůvodnění svého rozhodnutí se zabývá i právním hodnocením jednání obžalovaného, kde vysvětluje, proč žalovaná jednání byla podřazena pod konkrétní ustanovení tr. zákoníku, jejichž paragrafové znění označeno výše. V rozsahu přepokládaném v ustanovení § 125 tr. řádu bylo rozhodnutí soudu prvního stupně ve vztahu ke skutkovým zjištěním i náležitě odůvodněno. Proto lze na příslušné pasáži odůvodnění napadeného rozsudku pro jejich správnost a přesvědčivost odkázat. Odvolací soud se s těmito závěry i s konkrétní argumentací použitou soudem prvního stupně ztotožnil.

Na hodnotící činnost soudu prvního stupně v rámci odvolacího řízení navázal i sám krajský soud, který buď z vlastní iniciativy nebo k výslovné žádosti obžalovaného provedl celou řadu důkazů listinného charakteru, které obžalovaný průběžně odvolacímu soudu překládal. Velké množství těchto listinných důkazů však již měl pro své rozhodnutí k dispozici soud procesní, tyto byly ze strany obžalovaného předkládány opakovaně. Ostatní důkazy, které sám odvolací soud procesním způsobem provedl v rámci nařízeného veřejného zasedání tak, jak se podávají z příslušných protokolů nejsou důkazy převratného charakteru, důkazy zásadní povahy, v jejich důsledku po jejich vzájemném vyhodnocení s důkazy již provedenými před soudem prvního stupně by mohly zvrátit zcela správné a podložené závěry o vině obžalovaného oběma skutky tak, jak konkretizovány pod příslušným číselným označením v napadeném rozsudku. Odvolací soud proto neshledal a to ani na základě obsahu nově předložených důkazů důvod na skutkových závěrech procesního soudu cokoliv měnit. Odmítá tvrzení, že rozsudek soudu prvního stupně není pojatý správně, jsou v něm obsaženy nelogické úvahy, domněnky, které nebyly přímo prokázány a celkové závěry proto stojí na mezerovitém a neúplném dokazování. Odvolací soud si dovoluje tvrdit, že dokazování v každé trestní věci nemůže být bezbřehé, soud musí náležitě vyhodnotit, které důkazy mají značnou vypovídací hodnotu, důkazní sílu a které důkazy takovéto vlastnosti postrádají. Tímto pravidlem se odvolací soud řídil a k návrhu obžalovaného neprovedl výslechy jím navržených svědků, či důkazy další, jelikož je vyhodnotil jako zcela nadbytečné. Procesní soud a následně i soud odvolací pro své rozhodnutí totiž disponovaly dostatečnou důkazní materií, na základě které byly soudy obou stupňů schopny posoudit, zda jednání obžalovaného vykazuje znaky příslušného zločinu či nikoliv. K námitkám, které odezněly v opravném prostředku obžalovaného [jméno] [příjmení], které tkví v jeho polemice s hodnotícími úvahami Okresního soudu v Táboře a potažmo i s jeho právními závěry, nutno snad dodat pouze toliko, že ze strany obžalovaného jsou důkazy shromážděné v této věci hodnoceny zcela izolovaně, je jím poukazováno výhradně na důkazy, které by jeho vinu měly oslabit, avšak jaksi bez povšimnutí, zůstávají odvolatelem nezmíněny právě ty důkazy, které jeho vinu potvrzují. Právě jednostranným hodnocením důkazů obžalovaný dospívá k odlišným skutkovým východiskům, než z jakých vycházel soud I. stupně, z nich pak dovozuje i možné odchylné právní závěry, tedy svojí deklarovanou nevinu. Převážnou částí námitek se s dostatkem zabýval již procesní soud, a proto lze tvrdit, že skutečnosti, které obžalovaným rozvedeny v jeho opravném prostředku jsou mnohdy pouhým opakováním argumentace, která již byla jednou

uplatněna v rámci probíhajícího trestního řízení před soudem I. stupně. Shrnutí tedy, námitky vůči nesprávným skutkovým závěrům soudu I. stupně a vůči nesprávnému právnímu posouzení jednání obžalovaného odvolací soud po projednání věci ve veřejném zasedání zcela odmítá. Odvolací soud si proto dovoluje tvrdit, že rozsudečný výrok soudu I. stupně plně odpovídá zjištěné důkazní situaci.

Pokud v návaznosti na výrok o vině podrobil odvolací soud přezkumné povinnosti i výrok o uloženém trestu, který soudem I. stupně koncipován jako trest represivní povahy – trest nepodmíněný, v kombinaci s trestem zákazu činnosti v rozsahu, který konkretizován na straně 4 napadeného rozsudku a trestem peněžitým, shledal, že tento je nepřiměřeně přísným, a to z důvodů, které budou rozebrány níže. V první řadě nutno konstatovat, že procesní soud o potrestání obžalovaného [jméno] [příjmení] rozhodoval podle zásad rozvedených v ust. § 39 tr. zákoníku, přihlédl i k okolnostem polehčujícím a přitěžujícím, tak jak je definuje ust. § 41 a 42 tr. zákoníku. Je zcela zřejmé, že u obžalovaného byly splněny veškeré zákonné parametry pro ukládání trestu souhrnného v souladu s ust. § 43 odst. 2 tr. zákoníku, kdy s ohledem na tento fakt je opravdu soud co do druhu a výměry uloženého trestu limitován zákonnými pravidly rozvedenými v tomto ustanovení trestního zákoníku, které zakazuje obžalovanému uložit trest mírnější, nežli mu byl uložen dřívějším rozhodnutím. S ohledem na objektivně zjištěnou skutečnost, že obžalovanému svědčily všechny podmínky pro ukládání trestu souhrnného, nutno mu přiznat jako okolnost polehčující jeho dosavadní bezúhonnost. Procesní soud správně nepřehlédl, že obžalovaný [jméno] [příjmení] se trestné činnosti dopouštěl po delší časový úsek a opakovaně. Trest byl obžalovanému ukládán za čtyři trestné činy, konkrétně dva přečiny se sazbou až na 2 roky a dva zločiny se zákonnou sazbou 2-8 let. Procesní soud taktéž správně nepřehlédl, že obžalovaný [jméno] [příjmení] jednal velice sofistickým způsobem, kdy si opravdu vytvořil celou síť subjektů, jejichž jediným účelem bylo zastřít protiprávní jednání. K páčání trestné činnosti neváhal využít zastřešení podnikáním své vlastní dcery, kterou tímto jednáním, stejně tak i zasahováním do jejího života psychicky destabilizoval, v důsledku čehož se neobejde bez odborné psychiatrické pomoci. Procesní soud zcela správně zaznamenal u obžalovaného jeho nekritický postoj ke spáchané trestné činnosti, absenci jakékoli snahy o nápravu jejich následků. Pravdou zůstává, že obžalovaný po celý průběh trestního řízení vznášel výhrady k práci orgánů činných v trestním řízení, či orgánů finanční správy, naprosto nepřipustil, že by právě z jeho strany došlo k jakémukoli pochybení. Lze i souhlasit s konstatováním procesního soudu, že u obžalovaného nejsou patrné žádné známky sebereflexe, kdy své chování, kterým jednoznačně porušuje zákonem nastavené normy naprosto bagatelizuje a považuje jej za jednání souladné se zákonem. Procesní soud vyslovil, že obžalovaný je z důvodů své osobnostní charakteristiky osobou obtížně napravitelnou. Úvahy procesního soudu zcela jistě nepostrádají logiku, nicméně odvolací soud, aniž by snižoval společenskou škodlivost jednání obžalovaného, pro kterou v daném případě stanul před soudem, je tohoto názoru, že při volbě konkrétního druhu trestu a jeho výměry procesní soud dostatečně nepřihlédl i k dalším faktorům, které mohou mít vliv na přiměřené potrestání obžalovaného. Je zcela zřejmé, že obžalovaný se nyní projednávané trestné činnosti dopustil před více lety. Jeho trestná činnost byla spáchána v případě obou žalovaných skutků ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku (pokus je charakterizován, na rozdíl od dokonaného trestného činu, především nedostatkem následku, který je znakem skutkové podstaty trestného činu). Lze tedy tvrdit, že protiprávní jednání ve stádiu pokusu nevykazuje takový stupeň společenské škodlivosti jako dokonaný trestný čin. K této skutečnosti měl procesní soud při svých úvahách, jaký druh trestu obžalovanému uložit, ve větší míře přihlédnout. Nicméně i odvolací soud musí vyslovit, že v případě řešení otázky, jakým způsobem za protiprávní jednání obžalovaného [jméno] [příjmení] postihnout, je případem hraničním, případem, kdy soud musí velmi pečlivě vážit, zda na obžalovaného jako osobu prvotrestanou je nutno působit trestem represivní povahy, trestem nepodmíněným, či zda postačí v jeho případě přistoupit k uložení výchovného trestu, trestu podmíněně odloženého. Odvolací soud je povinen zmínit, že obžalovaný se podrobuje dohledu probačního úředníka v souvislosti

s jeho dřívějším vazebním stíháním v dané trestní věci, který byl do rozhodnutí prvoinstančního soudu stále funkční. Nebyly dosud zaznamenány žádné signály, že by bylo možno tvrdit, že dohled probačního úředníka v případě obžalovaného nebyl plněn, porušován. Odvolací soud tedy na základě výše uvedených skutečností, dospěl ke stanovisku, že na obžalovaného [jméno] [příjmení] lze ještě působit trestem výchovné povahy. K odvolání samotného obžalovaného i jeho manželky p. [jméno] [příjmení] proto podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu zrušil napadený rozsudek v celém výroku o trestu, způsobu jeho výkonu, trestu peněžitém, trestu zákazu činnosti a ve výroku, kterým zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 12.4.2013, č.j. 1 T 115/2012-530, jakož i všech rozhodnutí navazujících a nově rozhodl tak, že obžalovanému [jméno] [příjmení] za zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku dílem dokonaným, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, ohledně nichž zůstal napadený rozsudek nedotčen a za sbíhající se přečiny neoprávněný zásad do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 tr. zákoníku, jimiž byl obžalovaný uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 12.4.2013, č.j. 1 T 115/2012-530, jenž nabyl právní moci dne 5.9.2013 a nově uložil souhrnný trest odnětí svobody podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku, podle rozhodné trestní sazby dané § 240 odst. 2 tr. zákoníku v trvání 3 roky, který mu byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku, § 84 tr. zákoníku a § 85 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 5 let za současného vyslovení dohledu. Vedle základního trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem uložil odvolací soud obžalovanému i trest peněžitý, a to s ohledem na fakt, že byl již ukládán zrušovaným rozhodnutím Okresního soudu v Táboře pod sp.zn. 1 T 115/2013 a je nadále odůvodňován tím, že obžalovaný se svým jednáním snažil bezesporu získat majetkový prospěch. Peněžitý trest uložen za podmínek § 67 odst. 2 písm. a) a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku v počtu 20 denních sazeb po 2.000 Kč v celkové výši 40.000 Kč. Obžalovanému nebyl stanoven náhradní trest odnětí svobody v souvislosti s ukládaným peněžitým trestem, neboť tento byl jím ke dni 7.11.2013 zaplacen.

S ohledem na fakt, že trestná činnost obžalovaného byla spáchána v rámci jeho podnikatelských aktivit, jeví se nezbytné uložit obžalovanému ještě trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena statutárního orgánu obchodních korporací, a to včetně jejich zastupování na základě plné moci a prokury, a to na dobu 4 let. Jak již vyslovil procesní soud uložení tohoto trestu nejenže posílí výchovný účinek trestu, ale bude vůči obžalovanému působit i v rovině prevenční, neboť mu bude účinnou překážkou v opakování obdobné trestné činnosti.

Všechny tři uložené tresty jsou ve svém souhrnu adekvátní reakcí odvolacího soudu na nezákonné, protiprávní jednání obžalovaného.

V souvislosti s ukládaným souhrnným trestem rozsudkem soudu odvolacího podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 12.4.2013, č.j. 1 T 115/2012-530, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Ze všech shora uvedených důvodů bylo proto o odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] a jeho manželky p. [jméno] [příjmení] rozhodnuto tak, jak se podává z výrokové části rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Tábor 25. května 2016

JUDr. Jiřina Roubíčková
předsedkyně senátu